

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **B. S.**
skazanego z art. 177 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 19 czerwca 2024 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku
z dnia 17 listopada 2023 r., sygn. akt V Ka 388/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Sierpcu
z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt II K 104/17,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego B. S.**

[PGW]

UZASADNIENIE

B. S. został oskarżony o to, że:

- I. W dniu 15 września 2016 roku, około godziny 19:30, w S., woj. [...],
poruszając się ulicą K. w kierunku ulicy K., będąc w stanie po użyciu środka

odurzającego w postaci marihuany, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym [...] o nr rej [...] przekroczył prędkość administracyjnie dozwoloną w terenie zabudowanym o około 28 km/h, nie dostosował prędkości prowadzonego pojazdu do panujących warunków drogowych i sytuacji drogowej oraz nie zachował szczególnej ostrożności w trakcie wykonywanego manewru wyprzedzania na lewym pasie jezdni w wyniku czego utracił panowanie nad pojazdem po czym wjechał na lewy pas ruchu i nieumyślnie potrącił E. K. prawidłowo kierującą rowerem na przeciwnym pasie jazdy, przy prawej stronie jezdni, w wyniku czego E. K. odniosła obrażenia ciała skutkujące jej zgonem na miejscu zdarzenia, tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.;

II. w dniu 15 września 2016 roku, około godziny 19:30, w S., woj. [...], użył groźby bezprawnej w celu wywarcia wpływu na świadka K. B., w ten sposób, że zmusił go do zeznania nieprawdy w postępowaniu przygotowawczym o sygnaturze RSD [...] Komendy Powiatowej Policji w S., to jest o czyn z art. 245 k.k.;

III. w dniu 18 maja 2017 roku w miejscowości S., gm. Z., pow. S., woj. [...], na drodze krajowej nr [...] nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki O. nr rej. [...], niewłaściwie obserwował sytuację drogową w wyniku czego zjechał do prawego przydrożnego rowu, a następnie na pole na którym kilkakrotnie pojazd dachował, w wyniku czego pasażer samochodu O. A. S. został wyrzucony na zewnątrz pojazdu i doznał wielonarządowych obrażeń ciała skutkujących jego zgonem na miejscu zdarzenia, tj. o przestępstwo określone w art. 177§ 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sierpcu, z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt II K 104/17:

1. w ramach czynu opisanego w punkcie I B. S. został uznany za winnego tego, że w dniu 15 września 2016 roku, około godziny 19:30, w S., woj. [...], poruszając się ulicą K. w kierunku ulicy K., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym [...] o numerze rejestracyjnym [...] nie zachował szczególnej ostrożności w trakcie wykonywanego manewru wyprzedzania samochodu O. A. o numerze rejestracyjnym [...] kierowanego przez K. B. i nie upewnił się co do możliwości bezpiecznego

wykonania tego manewru w wyniku czego bezpośrednio po wyprzedzeniu tego pojazdu utracił panowanie nad pojazdem po czym zjechał na lewy pas ruchu i potrafił prawidłowo kierującą rowerem na przeciwnym pasie jazdy E. K. w wyniku czego E. K. odniosła wielonarządowe obrażenia ciała w postaci złamania prawej łopatki, złamania żeber, krwiaka prawej jamy opłucnowej, masywnego rozerwania wątroby, krwiaka jamy otrzewnej, złamania miednicy po prawej stronie, licznych złamań lewej kończyny dolnej i obrzęku płuc skutkujących jej zgonem na miejscu zdarzenia, to jest przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego uniewinniono od popełnienia czynu opisanego w punkcie II;

3. w ramach czynu opisanego w punkcie III B. S. uznano za winnego tego, że w dniu 18 maja 2017 roku w miejscowości S., gm. Z., pow. S., woj. [...], na drodze krajowej nr [...] umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki O. o numerze rejestracyjnym [...], poruszając się z nadmierną prędkością 148 km/h nie zachował szczególnej ostrożności podczas wyprzedzania nieustalonego pojazdu co uniemożliwiło mu bezpieczne wykonanie manewrów obronnych wymuszonych na skutek nieprawidłowego wykonania manewru skrętu w lewo przez ten nieustalony pojazd w następstwie czego zjechał na prawe pobocze drogi, następnie do prawego przydrożnego rowu uderzając w przeciwną skarpę, po czym wjechał na pole na którym kilkakrotnie pojazd dachował, w wyniku czego pasażer samochodu O. A. S. został wyrzucony na zewnątrz pojazdu i doznał wielonarządowych obrażeń ciała w postaci złamania kości pokrywy i podstawy czaszki, krwiaka podoponowego, obustronnego złamania żeber, krwiaka jam opłucnowych, rozerwania worka osierdziowego i śledziony, pęknięcia serca i wątroby, stłuczenia płuc, pęknięcia wątroby, krwiaka jamy otrzewnej i obrzęku płuc skutkujących jego zgonem na miejscu zdarzenia, to jest przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. art. 60 § 2 pkt 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 4 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd pierwszej instancji, na podstawie art. 42 § 1 k.k. za popełnienie czynu opisanego w punkcie 1 sentencji wyroku orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, a za popełnienie czynu opisanego w punkcie 3 sentencji wyroku orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, a następnie – na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. – połączył orzeczone środki karne zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i orzekł wobec oskarżonego łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz M. K. kwotę 10000 złotych tytułem środka kompensacyjnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

Od wyroku Sądu *a quo* apelację wniósł obrońca oskarżonego, który odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I wyroku podniósł zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku oraz rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności, zaś odnośnie drugiego z przypisanych oskarżonemu czynów zarzut obrazy przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, poprzez uniewinnienie B. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 1, ustalenie, iż oskarżony przyczynił się do zaistnienia wypadku tam opisanego i wymierzenie mu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Wyrok Sądu pierwszej instancji został również zaskarżony przez prokuratora, na niekorzyść oskarżonego. Podnosząc zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, rażącej niewspółmierności wymierzonych kar za oba przypisane mu przestępstwa oraz obrazy art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sierpcu.

Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 17 listopada 2023 r., sygn. akt V Ka 388/23, zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu przypisanego oskarżonemu w jego pkt. 1 w ten sposób, że orzeczoną za ten czyn karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności podwyższył do kary 3 lat pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony przez obrońcę skazanego, który we wniesionej kasacji podniósł następujące zarzuty:

1. obrazę art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., albowiem sąd rozpoznający sprawę był nienależycie obsadzony, gdyż w składzie sądu brała udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym (Sąd Okręgowy w Płocku) na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), zaś wadliwość procesu powoływania prowadzi, w okolicznościach niniejszej sprawy, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, skoro się nadto zważy, iż na skutek naruszenia przez Sąd meriti art. 42a § 3, 4, 5 Prawa o ustroju sądów powszechnych wynikającego z zaniechania zawiadomienia skazanego i jego obrońcy o zmianie składu Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, co w konsekwencji uniemożliwiło stronie badanie spełnienia przez sędziego zmienionego wymogów niezawisłości i bezstronności;

2. mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia rażące naruszenie przepisów prawa, mianowicie obrazę przepisów postępowania w postaci art. 6 k.p.k., w zw. z art. 42a § 3, 4, 5 Prawa o ustroju sądów powszechnych wynikające z zaniechania zawiadomienia skazanego i jego obrońcy o składzie Sądu, pomimo zmiany tego składu w stosunku do zawiadomienia zawartego w treści pisma z dnia 10 sierpnia 2023 r., gdzie wskazano skład rozpoznający w osobach sędziów: M. W., M.K. oraz I.W., gdy w istocie sprawę rozpoznał skład w osobach sędziów: M.W., B.M. oraz I.W., co w konsekwencji uniemożliwiło stronie badanie spełnienia przez sędziego zmienionego wymogów niezawisłości i bezstronności a w konsekwencji zbadania, czy ewentualne okoliczności mogły w

realiach niniejszej sprawy doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności mającego wpływ na wynik sprawy,

3. mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia rażące naruszenie przepisów prawa, mianowicie obrazę przepisów postępowania w postaci art. 6 k.p.k., w zw. z art. 451 k.p.k., poprzez przeprowadzenie w dniu 17 listopada 2023 r. przez Sąd Okręgowy w Płocku rozprawy apelacyjnej i rozpoznanie apelacji obrońcy i oskarżyciela publicznego od wyroku Sądu Rejonowego w Sierpcu z dnia 11 marca 2021 r., bez udziału pozbawionego wolności skazanego, pomimo złożonego wniosku przez skazanego o doprowadzenie go na rozprawę apelacyjną, w której chciałby wziąć osobisty udział, co w realiach niniejszej sprawy, w szczególności z uwagi na wcześniejsze naruszenie prawa do obrony tego oskarżonego, które było udziałem poprzedniego składu Sądu Okręgowego, które spowodowało uchylenie wyroku przez Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 10 maja 2023 r. w sprawie o sygn. akt V KK 496/22, występowanie realnego prawdopodobieństwa, iż Sąd *meriti* podwyższy oskarżonemu wymierzoną karę pozbawienia wolności, doprowadziło do wydania przez Sąd odwoławczy kolejnego wyroku z naruszeniem prawa skazanego do obrony i w konsekwencji prawa do rzetelnego procesu, skoro skazany został pozbawiony możliwości osobistego uzasadnienia zarzutów apelacji, przedstawienia aktualnych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, które zmieniły się skoro od wyrokowania przez Sąd pierwszej instancji upłynęły już trzy lata;

4. rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nierozpoznanie zarzutów apelacji obrońcy, w szczególności odnoszących się do naruszenia przez Sąd *meriti* art. 7 k.p.k. w kontekście:

a) dowolnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności poprzez zaniechanie rozważenia, we wzajemnym ze sobą powiązaniu, okoliczności wynikających z każdego z zebranych w sprawie dowodów, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, zastępując, w pisemnym uzasadnieniu wyroku taką analizę połączoną z dokonaniem wyczerpującej oceny zeznań świadków, a nade wszystko ustaleń zawartych w treści opinii biegłego jedynie przytoczeniem fragmentów opinii, wybranych w

sposób pozwalający na wskazanie wadliwości w kierowaniu pojazdem przez oskarżonego, pomimo że całościowa analiza opinii we wzajemnym powiązaniu z wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami świadka K. B. prowadziła do zgoda odmiennych wniosków i wymagała konfrontacji naruszeń reguły ostrożności przez obu kierujących i ustalenia czy charakter naruszenia zasad ostrożności był porównywalny w zakresie istotności naruszeń w perspektywie niebezpieczeństwa dla dóbr prawnych, co w konsekwencji uzasadnia przypisanie skutku wszystkim podmiotom, które przyczyniły się do jego powstania, w szczególności skoro się zważy, iż kierujący samochodem O. A. dopuścił się jaskrawego naruszenia przepisu art. 24 pkt 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, a więc wykroczenia wypełniającego dyspozycję z art. 97 k.w. w zw. z art. 24 ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 1260), które to prawidłowe ustalenia powinny mieć wpływ na wymiar ewentualnej kary.

b) dowolnej oceny dokumentów w postaci opinii biegłego A. S. z dnia 10 grudnia 2016 r., którą to opinię w istocie należało uznać za niekonsekwentną, wewnętrznie sprzeczną, która nie formułowała wniosków kategorycznych, pozwalających na poczynienie ustaleń odnośnie przebiegu zdarzenia, w szczególności w kontekście zachowania kierującego samochodem O. K. B., który dopuścił się jaskrawego naruszenia przepisu art. 24 pkt 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, a więc wykroczenia wypełniającego dyspozycję z art. 97 k.w. w zw. z art. 24 ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 1260), które to prawidłowe ustalenia miały wpływ na prawidłową ocenę zachowania skazanego.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Płocku do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej nieuwzględnienie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego, najpoważniejszego zarzutu wystąpienia w sprawie jednej z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. należy skazać, że wprawdzie rzeczywiście sędzia Sądu Okręgowego w Płocku została powołana przez Prezydenta RP do pełnienia urzędu sędziego w ww. Sądzie w wyniku uchwały Krajowej Rady Sądownictwa (z dnia 16 października 2018 r., nr 443/2018), której skład został ukształtowany w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), jednak ani obrońca nie wykazuje, ani też Sąd Najwyższy z urzędu nie stwierdza, aby w odniesieniu do tej sędzi wystąpiła taka wadliwość powołania, która prowadziłaby do uznania, że w sprawie doszło do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a dopiero wówczas – w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych – należałoby stwierdzić wystąpienie w sprawie uchybienia, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. uchwałę trzech połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022/6/22) oraz orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. np. wyrok z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie *Reczkowicz przeciwko Polsce*, skarga nr 43447/19) oraz judykaty Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. m.in. zob. wyroki TSUE w sprawach: C-585/18 i in., C-824/18, C-791/19, C-487/19). Wolno zauważyć, że – jak wynika z uzasadnienia uchwały KRS Pani sędzia B.M. piastuje urząd sędziego od 2002 r., posiada pozytywną opinię sędziego wizytatora z Sądu Okręgowego w Płocku, a ponadto przez ponad 3 lata orzekała w ramach delegacji do tego Sądu. Warto też zauważyć, że podpis sędzi znalazł się pod apelem polskich sędziów i prokuratorów do Pierwszej Prezes SN o wykonywanie orzeczeń TSUE z lipca 2021 r. (<https://oko.press/wielki-historyczny-apel-polskich-sedziow-w-obronie-prawa-ue-ostateczna-lista-4219-nazwisk>).

Jeśli chodzi o drugi zarzut dotyczący zmiany składu Sądu odwoławczego, to rzeczywiście zarządzeniem z dnia 4 października 2023 r. za SSO M. K. do składu

orzekającego dołączyła SSO B. M. i o tej zmianie nie poinformowano stron. Zaniechanie to – jak wykazała zaprezentowana powyżej analiza dotycząca sędzi B. M. – stanowi oczywiście uchybienie proceduralne, jednak w kasacji nie wykazano w żaden sposób, aby mogło to mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Oczywiście bezzasadny jest również kolejny zarzut dotyczący niedoprowadzenia skazanego na rozprawę odwoławczą, albowiem autor kasacji pomija to, że inicjatywa w tym zakresie skazanego była dalece spóźniona. Z elektronicznego potwierdzenia odbioru zalegającego na k. 1172 akt sprawy wynika, że zawiadomienie o terminie rozprawy, wyznaczonej na 8 listopada 2023 r., doręczono B. S. w dniu 18 września 2023 r. i zawierało ono pouczenie, że niezłożenie żądania doprowadzenia w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma będzie uznane za rezygnację z osobistego udziału w wyznaczonej rozprawie apelacyjnej (k. 1162). Tymczasem skazany wniosek o doprowadzenie na rozprawę złożył dopiero w piśmie z datą 30 października 2023 r. (data stempla pocztowego – 02.11.2023 r.), które wpłynęło do Sądu Okręgowego w Płocku w dniu 3 listopada 2023 r. (k. 1170), a więc na parę dni przed terminem rozprawy odwoławczej. Wspomniana w kasacji (s. 9) adnotacja na wniosku o doprowadzenie wskazuje, że Sąd rozważył doprowadzenie B. S. na rozprawę, ale nie oznacza, że uznał jego obecność za konieczną. Gdyby tak było, to rzecz jasna rozprawa wyznaczona na 8 listopada 2023 r. zostałaby odroczone. Tymczasem z adnotacji tej wynika wprost, że w wyniku kontaktu z wydziałem konwojowym Policji ustalono, iż nie ma możliwości doprowadzenia oskarżonego na ww. termin rozprawy. Niewątpliwie zatem zaktualizowała się przesłanka z art. 451 zd. II k.p.k., zgodnie z którym: „wniosek złożony po terminie podlega rozpoznaniu, jeżeli nie powoduje to konieczności odroczenia rozprawy”. Nie można zatem zgodzić się z autorem kasacji, że skazany nie uczestniczył w rozprawie odwoławczej bez własnej winy (s. 9 *in fine* kasacji). Brak jest więc podstaw do uznania, że w sprawie doszło do naruszenia prawa skazanego do osobistej obrony na rozprawie odwoławczej.

Ostatni zarzut dotyczący wadliwej kontroli odwoławczej w kontekście sygnalizowanego nierozpoznania części zarzutów apelacyjnych w istocie stanowi polemikę z weryfikacją oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji, w której obrońca skazanego wyraża pogląd, że przyspieszenie przez

skazanego miało nastąpić „jedynie na skutek podjęcia manewru obronnego” (s. 11 kasacji). Tymczasem Sąd pierwszej instancji ustalił, że tuż przed wypadkiem, w momencie rozpoczęcia przez skazanego manewru wyprzedzania kierowanego przez K. B. pojazdu, świadek ten zwiększył prędkość. Sąd odwoławczy, dostrzegając nieprawidłowy sposób jazdy K. B. miał jednak podstawy, by uznać ten fakt za okoliczność obciążającą, nie zaś łagodzącą. Trafnie stwierdził bowiem, że skoro skazany chcąc wyprzedzić samochód kierowany przez K. B. miał świadomość, że zwiększa on prędkość, to kontynuowanie tego manewru przy zwiększaniu prędkości jawi się jako tym bardziej rażące i – jak wynika z samych wyjaśnień skazanego – nie miało ono charakteru manewru obronnego (k. 1201-1202).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[PGW]

[ms]